

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN
- DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN -

: ——— OPGERICHT IN 1896. ——— :

En wij hebben het profetische woord dat zeer vast is, en gij doet wel dat gij daarop acht hebt, als op een licht schijnende in eene duistere plaats, totdat de dag aanlichte en de morgenster opga in uwe harten. Dit eerst wetende dat geen profetie der Schrift is van eigen uitlegging; want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens menschen, maar de heilige menschen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.

APOSTEL PETRUS.

15 Maart 1914.

No. 6

19e Jaargang.

OORLOGEN EN GERUCHTEN VAN OORLOGEN.

DOOR

PRES. JOSEPH F. SMITH.

„En Jezus ging uit en vertrok van den tempel; en Zijne discipelen kwamen bij hem, om hem de gebouwen des tempels te toonen. En Jezus zeide tot hen: Ziet gij niet al deze dingen? Voorwaar zeg ik: hier zal niet een steen op den anderen gelaten worden die niet afgebroken zal worden. En als hij op den olijfberg gezeten was, gingen de discipelen tot hem alleen, zeggende: Zeg ons, wanneer zullen deze dingen zijn? en wat zal het teeken zijn van uwe toekomst, en van de voleinding der wereld?”

Het was slechts korten tijd voor de kruisiging van den Zaligmaker dat dit gesprek plaats vond. Jezus had der menigte onderwezen in den tempel, en ernstig den Joden berispt om hunne boosheid en het verwerpen van Zijne getuigenis tot hen. Hij had de verwoesting van den tempel, en eveneens die van Jeruzalem voorspeld, en had gezegd dat zij Hem niet zouden zien van dien tijd of aan, totdat zij zouden zeggen. „Gezegend is Hij die komt in den naam des Heeren.”

Zelfs de discipelen lieten na de volle beteekenis te vatten van Zijne bedoeling, zoodat zij alleen tot Hem kwamen om inlichtingen aangaande Zijne voorspellingen, en in het bijzonder met betrekking tot de teekenen van Zijne tweede komst, alsmede het einde der wereld, of der regeering van boosheid. In den loop van Zijne onderrichtingen zeide Hij: „En gij zult hooren van oorlogen, en van geruchten van oorlogen; ziet toe, wordt niet verschrikt; want al die dingen moeten geschieden, maar nog is het einde

niet. Want het eene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen zijn hongersnooden, en pestilentïën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen. Doch al die dingen zijn maar een beginsel der smarten." Vele andere dingen leerde Hij hen, en Hij gaf hen de gelijkenis van den vijgeboom. Hij zeide, „Wanneer zijn tak nu teeder wordt, en de bladeren uitspruiten, zoo weet gij, dat de zomer nabij is. Alzoo ook gijlieden, wanneer gij al deze dingen zult zien, zoo weet, dat het nabij is, voor de deur”.

Wij zijn levende in den tijd dat sommige van deze dingen worden vervuld. In onmiskenbare taal heeft de Heer in deze be-deeling, door Zijnen dienstknecht Joseph Smith, telkens herhaald dat Zijne komst nabij is. Zelfs de alledaagsche opmerker met een greintje geloof, kan de teekenen zien der tijden, dat namelijk deze rampen ons na aan de deur zijn. Er is door heel de wereld een geest van onrust. Agitators zijn aan 't werk, het volk opruiende tot vijandschap en onvoldaanheid met hunne toestanden en regeerders, aldus een wanorde verwekkende die te dikwijls leidt tot het vergieten van bloed en het bedrijven van misdaad. Vreemde, en in sommige gevallen verfoeilijke theoriën worden voorgestaan en in praktijk gebracht, welke er op aangelegd zijn het geloof in God te verwoesten en de zending van den Verlosser oneer en schande aan te doen. Niet alleen worden deze groote verwarrende afwijkingen gevonden onder de menschen, maar ook de elementen zijn eveneens in beroering. Dagelijks alhaast lezen we in de publieke pers van „aardbevingen in verscheidene plaatsen”, van „de zee buiten hare oevers getreden”, van „hongersnooden en pestilentïën” van verschillende aard, van het uitbraken van vuurspuwende bergen, verwoesting en dood rond zich verspreidende. Eveneens onder de natiën zijn daar „oorlogen en geruchten van oorlogen”. Reeds ten tijde van Kerstmis 1832 voorspelde de Heer door Zijnen dienstknecht Joseph Smith den opstand van de Zuidelijke Staten tegen de Noordelijke-, beginnende in Zuid Carolina. (Ver. Staten.) In die openbaring wordt het verklaard dat na die vreeselijke tweedracht, de oorlog voort zou duren en worden uitgestort op de volkeren „met het zwaard, en door bloedvergieting zullen de inwoners der aarde treuren; en met hongersnood, en plaag, en aardbevingen, en den donder des hemels en evenzoo den fellen en levendigen bliksem, zullen de inwoners der aarde den toorn en verontwaardiging en de kastijdende hand van een Almachtigen God gevoelen, totdat het bevel van verwoesting een volkomen einde aan alle natiën gemaakt heeft”.

Van den dag der opstand van de Zuidelijke- tegen de Noordelijke Staten, tot op het tegenwoordige is de wereld niet vrij geweest van oorlogen en oproeren. Steeds door zijn er oorlogen en toebereidselen tot oorlogen geweest. Groote wedijver heeft er sedert dien bestaan tusschen de natiën in het verzinnen van oorlogswerktuigen; en een algeheele ommekeer is er gemaakt ge-

worden in de wijze van oorlogvoeren en in het samenstellen van werktuigen ter verwoesting. De oude houten slagschepen van den burgerkrijg en vroegere dagen hebben plaats gemaakt voor de „dreadnoughts” en de „super-dreadnoughts” van thans. Vele soorten van schepen, beiden voor den aanval en ter verdediging, zijn tegen enorme kosten voor de natiën, geconstrueerd geworden, elkeen strevende om den ander te overtreffen. Gelijkelijke toebereidselen zijn gemaakt geworden tot het verzinnen en het maken van machtige kanonnen, ten gebruike voor beiden, op het land en ter zee. Deze vreeselijke oorlogswapenen zijn zóó machtig dat zij projectielen, tonnen wegende, mijlen voor zich uit weten te slingeren. De dikste staalplaten kunnen er mede worden doorboord, als ware het tin. En aldus hebben volkeren en volkeren gewedijverd in hunne toebereidselen tot den oorlog en de middelen ter verdediging.

Engeland, Duitschland, Frankrijk, Rusland, Spanje, Japan, China en inderdaad elke groote natie op aarde is met andere volkeren in oorlog geweest of wel hebben onder hun eigen burgers oorlog gehad, sedert het sluiten van den grooten Burgeroorlog in de Ver. Staten, en sommigen hunner zelfs verscheiden malen. Ternauwernood is een vredesverdrag geteekend geworden, een bloedig conflict tusschen twee volkeren beëindigende, of niet lang daarna is een nieuwe oorlogsverklaring geproclameerd geworden, een gelijkelijke tweedracht scheppende tusschen andere natiën. Somtijds, zooals in het geval van Mexico op het oogenblik, is de strijd onderling vernietigend geweest. Aldus is oorlog uitgestort op alle natiën, en „geruchten van oorlogen” gaan rond door de dagelijksche pers, onsteltenis en vrees scheppende, en dit alles omdat de regeerders van het volk de geboden van den Heer niet in acht willen nemen, noch de leerstellingen van Zijnen Zoon willen aanvaarden.

Hoeveel beter zou het zijn zoo wanneer de volkeren in vrede met hunne naasten en onderling zouden willen leven. Niettegenstaande het feit dat men roept, „Vrede! vrede!” en om den vrede bidt en er naar verlangt, niet dan nadat de besluiten van den Almachtige zijn vervuld, zal de wereld vrede hebben. En als de vrede zal komen dan zal hij niet gefondeerd worden op de middelen der menschen, noch omreden de verschrikkelikheden der verzinselen van verwoestende oorlogswerktuigen, maar zal hij komen door broederlijke liefde en een rechtvaardig verlangen om de geboden des Heeren te onderhouden en om in eenheid de een met den ander te leven.

Er is echter een weg tot ontkoming van de verschrikkelijke toestanden van oorlog en menschelijke strijd. Het is door de geboden des Heeren te gehoorzamen. Hij zal den strijd van Zion strijden, want Hij heeft gezegd: „En het zal geschieden onder de goddeloozen, dat elkeen die zijn zwaard niet tegen zijnen naaste aan wil gorden, om veilig te zijn, daar Zion zal moeten

vlieden. En daar naar toe zullen van uit alle natiën onder den hemel vergaderd zijn; en het zal het eenigste volk zijn wat niet met een ander in oorlog zal wezen. Alsmede zal onder de goddeloozen gezegd worden: Laat ons opgaan om tegen Zion te strijden, want de inwoners van Zion zijn verschrikkelijk, tegen wien we niet stand kunnen houden. En het zal geschieden dat de rechtvaardigen vergaderd zullen zijn van onder alle natiën, en tot Zion zullen komen, zangen zingende van eeuwige vreugde."

„THE JUVENILE INSTRUCTOR”.

DE DRIE ONWIJZE MENSCHEN.

Gij hebt allen wel eens van de drie wijzen gehoord. Maar hebt gij ooit gehoord van de drie onwijze mannen? Ik las laatst een menigte boeken, waarin knappe menschen vertelden, dat het moest worden beschouwd als iets buitengewoons, dat er in al de geschiedboeken, ten tijde van Jezus geschreven, van Jezus geen melding wordt gemaakt. Zij vertellen wel van Keizer Augustus en van oorlogen, aardbevingen en dergelijke, maar geen woord over Jezus. En toen hebben deze knappe menschen de conclusie getrokken, dat Jezus nooit geleefd heeft en dat wat van Hem verteld wordt in den bijbel, verzonnen is.

Nu verbaasde ik mij daarover, dat die oude geschiedschrijvers geen melding van Jezus maakten, indien hij toch werkelijk had geleefd. En eens op een avond zal ik in mijn studeerkamer en ik had een massa oude beschimmelde boeken te voorschijn gehaald, om te zien of ik er niet iets over vinden kon. Ik zat in een gemakkelijke stoel voor een lekker vuurtje en ik viel in slaap en droomde. Ik droomde, dat ik de doodsrivier was overgestoken en dat ik vertoefde bij hen, die daar zijn. Ze waren verwonderd mij te zien en ik legde hun de reden van mijn komst uit. Ik zeide: „Voor 2000 jaar ongeveer leefde er een zekere Jezus. En nu ben ik hier gekomen om iemand uit te vinden, die toentertijd in Palestina leefde, want knappe menschen beweren, dat die Jezus nooit bestond. Ik wil die zaak ophelderen. Zoudt gij mij iemand kunnen aanwijzen, die toen leefde?” „Hoe lang is dat geleden?” vroeg er één. Wie zat op den troon van het Romeinsche rijk?” „Keizer Augustus” zei ik. „Komaan, dan zullen wij iemand trachten te vinden.” Toen ging er één op onderzoek uit. En hij vond eindelijk een man, die juist in dien tijd in Palestina had geleefd. Het was een vroolijke baas, een dikke baas met een luiden lach en rad van tong, ik kon er haast geen woord tusschen krijgen; toen hij een oogenblik stil hield om adem te scheppen maakte ik van de gelegenheid gebruik. „Hebt gij ooit gehoord van een zekeren Jezus Christus in Palestina?” vroeg ik. „Neen,” was het antwoord, „neen nooit iemand van dien naam gekend. Woonde hij in Palestina? Neen ik weet niets van hem.” „A propos” zei

ik aarzelend, wat waart gij?" „Ik", zei hij, „ik had een herberg en logement." „Dan kwaamt gij in aanraking met allerlei slag van volk." „O zeker, allerlei staaltjes van soldaten en reizende pelgrims en zoo verder. Plotseling barste hij in lachen uit. „Denk eens," zei hij, „op zekeren avond hadden wij een fijne grap. Daar kwamen heel laat een man en vrouw en alle kamers waren bezet, het was volkstelling moet gij weten. Geen plaats, zei ik. De man zei, dat hij wel betalen kon en zijn vrouw was ziek en ik kreeg met hem te doen en ik zei: Ga dan maar in de stal. Daar is wat schoon stroo en lekker hooi. Zie maar, dat gij goede vrienden wordt met het vee. Zij gingen in de stal en in dien nacht werd hun een kind geboren. Ik kan 't me nog best herinneren. Mijn vrouw werd vroeg in den morgen wakker en zei: Hoort gij dat liefelijk gezang. „O", zei ik, „dat zijn dronken lui aan den overkant." De pasgeborene bleef een week bij ons; 't was een lief kindje. En al leken de ouders arm, hij had eenige rijke vrienden, die 'm geschenken brachten". — „A propos, waar hield gij die herberg?" vroeg ik. „Bethlehem." „En hebt gij nooit van Jezus gehoord?" „O neen, nooit gezien," antwoordde hij een weinig geraakt.

Dat was de eerste der onwijze mannen.

Toen zei ik tot mezelf „ik ga nog verder op onderzoek uit." En mijn eersten vriend weer vindend verzocht ik hem mij bij andere te introduceeren. Toen bracht hij mij weer een man met een norsch uiterlijk. „Hebt gij ooit Jezus Christus ontmoet?" vroeg ik. „Neen, nooit." „Hebt gij niet in Palestina gewoond, toen Tiberius keizer was te Rome?" vroeg ik. „Ja." „En nooit van Jezus gehoord?" „Neen wie was hij . . ?" „Hij was een Jood." „Dan verbaast het mij niets. Ik ben een Samaritaan en de Samaritanen gingen niet met de Joden om. Het was gemeen volk, inhalig volk, die alles hebben moesten en nooit wat gaven van hun kant. Daar weet ik een sterk staaltje van.

Op zekeren avond, de zon was juist onder, kwamen twee mannen bij mij aankloppen. Ik zag wel dat het Joden waren, en vond hun geklop al familiaar genoeg. „Wij hebben den geheelen dag gereisd," zeiden zij, „en zijn moe. Voor ons zelf vragen wij niets, maar onze meester, die een buitengewoon prediker is, is doodop; hij heeft den heelen dag tot de scharen gesproken en kranken genezen en behoeftigen geholpen en hij is lang niet zoo sterk als wij. En nu zijn wij vooruitgelopen om voor hem een rustig onderkomen te zoeken." Toen kwam er iemand langs met een ernstig gelaat, en in gedachten verzonken liep hij door zonder zijn leerlingen te zien.

„Waarheen is de reis?" vroeg ik. „Naar Jeruzalem." „Dan heb ik voor u geen logies." En ik sloot mijn deur. — „En nooit Jezus Christus gezien en nooit van gehoord?" „Neen, nooit."

Dat was de tweede der onwijze mannen.

Nn kreeg ik al wat beter kijk op de dingen, maar ik zette mijn onderzoek voort. „Kunt ge mij er nog één wijzen i” vroeg ik mijn eersten vriend. Dat zal niet gemakkelijk gaan,” zei hij, „maar ik zal probeeren.” Spoedig kwam hij terug. „Ik weet niet of deze man u te woord zal staan,” zei hij, „het is een hooge.” Inderdaad, hij zag er voornaam uit en hij ging daarheen met deftigen stap. Maar ik verstoutte mij en sprak hem aan. „Ik doe onderzoek naar iemand, die in Palestina woonde,” zei ik, „u woondet daar ook?” „Slechts korten tijd,” antwoordde hij uit de hoogte, „Hebt u ooit Jezus Christus ontmoet?” „Neen waarom zou ik?” „Hij was een Jood. Hadt u ook connecties met de Joden?” „Meer dan mij lief was. Ik was 5 jaar stadhouders van Judea.” „Excuseer,” zei ik, „is uw naam Pontius Pilatus?” „Ja,” antwoordde hij, „hebt u ooit van mij gehoord?” „Ik hoor ten minste eens per week uw naam noemen. En gij hebt nooit Jezus Christus ontmoet?” „Neen, nooit van gehoord.” „Dat is interessant. Wij hebben een overlevering in ons land, dat hij gekruisigd werd tijdens uw bestuur en zelfs wordt beweerd, dat gij daar een en ander mee te maken hadt.” „Maar mijn beste man, ik heb in mijn tijd zoo ongeveer een 3000 Joden gekruisigd. Gij kunt toch niet van mij vergen, dat ik ze me allemaal nog herinner.” —

Toen werd ik wakker. En ik heb sinds dien tijd mijn oogen flink open gehouden en ik ben er heilig van overtuigd, dat, zoo Jezus opnieuw onder ons kwam wonen, slechts weinigen het zouden opmerken.

(De Wekker).

D.—V. K.

VERSLAG VAN DE ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

De openbare bijeenkomsten van de Arnheemsche conferentie zijn gehouden geworden aldaar op Zondag 1 Maart j.l.

De morgenvergadering, gehouden in de gewone vergaderzaal Walstraat 6, begon om half elf, en werd, na gemeenschappelijk gezang, met gebed geopend door Ouderling R. B. West, waarna het avondmaal werd bediend door Ouderlingen A. C. Smith, en E. M. Christensen. Hierna werd een nieuw lid bevestigd.

Conferentie-president Ray D. Fitzgerald sprak enkele woorden van welkom, waarna door Zendingspresident Le Grand Richards de namen der kerkelijke autoriteiten werden voorgelezen, welke posities eendrachtig werden goedgekeurd en beloofd te ondersteunen.

De eerste spreker was Ouderling Franklin R. Lambert die een korte toespraak hield over het onderwerp „tiende”. Verschillende goede voorbeelden werden door spreker aangehaald om de noodzakelijkheid te laten zien van het gehoorzamen van dit voorschrift, tevens aanhalende de vele zegeningen op de trouwe inachtnaam van dit beginsel beloofd.

De tweede spreker was Ouderling Ambrose Hanchett, welke zich bepaalde bij de behandeling van „Het Woord van Wijsheid”. Door en door werd het onderwerp door hem behandeld, en gezegd werd dat in de meeste gevallen zij het waren die het Woord van Wijsheid niet onderhielden, die eveneens geen acht sloegen op het tiende-voorschrift. Vele schoone voorbeelden van de noodzakelijkheid ook hiervan, werden aangehaald, zijnde het een beginsel geopenbaard door den Profeet Joseph Smith.

Op prachtige wijze werd thans een Engelsch lied als solo gezongen door Ouderling A. J. De La Mare.

President Estel Wright sprak daarna over den dood en de verlossing van de dooden, het woord van Jezus tot Nicodemeus herhalende, dat niemand in kan gaan in het Koninkrijk der hemelen zonder wederom geboren te zijn uit water en geest. De woorden van Paulus met betrekking tot het doopen voor de dooden, te vinden in 1 Cor. 15:29 werden aangehaald als bewijs dat dit beginsel ook in aloude dagen bekend was, wat eveneens getoond wordt in 1 Petr. 3:18—20, waar gezegd wordt dat de Heer zelve, na Zijnen dood, naar de geestenwereld ging om den afgestorvenen daar het evangelie te prediken.

De laatste spreker was Pres. Richards. De woorden door vorige sprekers geuit werden door hem bevestigd, waarna een gedeelte voorgelezen werd uit het derde hoofdstuk van Maleachi, aantoonende dat deze aanhaling betrekking had op de tweede komst van Christus, en niet op Zijn eerste verschijning hier op aarde, zooals algemeen geloofd wordt.

Van onderwerp veranderende beval hij den getrouwen leden aan niet bevreesd te zijn een volle tiende te betalen, aangezien van het daardoor opgebrachte geld slechts een gedeelte der onkosten konden worden bestreden, hier in het zendingsveld te maken, en er steeds subsidie van uit Amerika noodig was om het financieele gedeelte van het werk hier te doen balanceeren. Den nadruk verder leggende op het Woord van Wijsheid werd een voorval uit eigen jeugd medegedeeld wat spreker zelve de ware beteekenis van dit Goddelijk gebod ten zeerste verduidelijkte. Nog werd met een enkel woord gewag gemaakt van de tempelen die in Zion gebouwd zijn voor het werk voor de dooden, en den leden aangespoord ook hierin getrouw hunne plichten te vervullen. Dankgebed, waarmede de vergadering tot slot werd gebracht, werd uitgesproken door Ouderling Joseph Fiet.

De avondvergadering werd gehouden in het Loge-gebouw Rijnstraat. Na om zeven uur een en ander met gebed te hebben geopend, uitgesproken bij monde van Ouderling Anton Aldrichs, trad als eerste spreker op Ouderling Keith R. Jensen, tot onderwerp kiezende, de eerste beginselen van het evangelie, in het bijzonder eene verklaring gevende van de Godheid, die de Heiligen der Laatste Dagen vermeenen, door de openbaring hen gegeven, beter te verstaan dan de andere secten van het Chris-

tendom. Op grond van onderscheidene bijbelsche aanhalingen werd aangetoond, dat de Vader als wel de Zoon een lichaam bezit, en wij dus in dat opzicht inderdaad onze gebeden richten tot Hem „naar Wiens beeld wij zijn geschapen.”

De volgende spreker was Pres. A. J. De La Mare. Aangetoond werd door hem dat het noodig is voor ons om de hoedanigheden van God te kennen, zullen wij de zaligheid eenmaal erlangen. Het voorbestaan werd ter sprake gebracht, met aanhalingen uit de geschiedenis van Job.

Pres. R. D. Fitzgerald zong daarna een schoone solo, waarna Pres. H. W. Hansen als volgende spreker optrad. Zaligheid was het onderwerp door hem gekozen, en aangetoond werd hoe wij hier op aarde geplaatst zijn om onze zaligheid uit te werken, en hoe en waarom Christus gekruisigd werd om dit voor elkeen mogelijk te maken. De zaligheid kan verder worden verkregen door gehoorzaamheid aan de voorschriften van het evangelie en zal ons dat terugbrengen in de tegenwoordigheid van God.

Pres. Fitzgerald, de leider van den dag, was in de avondvergadering de laatste die het woord voerde. Hij verklaarde hoe door de macht van Christus Lazarus uit de dooden werd opgewekt, daarmede een voorbeeld gevende van het gezag van Christus. De verschillende heerlijkheden in de wereld der toekomst te wachten staande, werden omschreven, en aangetoond werd dat het verkrijgen van een der drie glories, en den rang ter opklimming daarin afhankelijk is van eigen gehoorzaamheid, waarna met een kort woord van dankzegging aan allen die mede hadden geholpen de vergaderingen te doen slagen, de toespraak werd besloten.

Na een slotzang te hebben gezongen en het dankgebed uitgesproken zijnde door Ouderling Roy P. Christensen, ging de vergadering uiteen.

Des Zaterdagavond van te voren was er voor de bezoekende zendelingen een concert gearrangeerd, waarvoor een intressant programma was samengesteld.

Denzelfden dag werd ook eene priestervergadering gehouden, alwaar heel wat goede en wijze raad gegeven werd door Pres. Richards, en al de zendelingen gelegenheid werd geschonken mededeeling te doen van hunne gevoelens omtrent de hen opgedragen werkzaamheden.

Wijl vooral in de avondvergadering een belangrijk aantal vreemdelingen aanwezig was, en er met onverdeelde aandacht werd geluisterd, gelooven wij dat door deze conferentie voor de Arnhemsche vertakkingen, zoowel voor vreemdelingen onderzoekers, als wel leden, veel goed is gedaan geworden. Moge het gedane werk onder den zegen des Heeren gedijen tot datgene waarvoor het werd ondernomen.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
LE GRAND RICHARDS.

Assistent :
B. TIEMERSMA

BIDDEN.

„Gij dan bidt aldus:” — zoo vangt de Zaligmaker aan, als Hij Zijnen volgelingen onderwijst hoe te zullen bidden, — en dan gaat Hij voort om in heel eenvoudige woorden, juist om den eenvoud ervan zoo vol van beteekenis, in 't kort een aantal wenken te geven, zóó volmaakt en geheel in overeenstemming met de behoeften van het hart wat zich tot den Vader wendt, dat vóór noch na dien tijd ooit in een zóó gering aantal woorden iemand in staat is geweest een zegen af te smeeken welke door den Gever van alle gaven geschonken moest worden, al was het enkel om de wijze waarop het gevraagd werd.

Geen woord was er te veel gezegd, geen woord ook te weinig. Niet in lange termen uitgemeten, geen hartroerende aanspraak alvorens de zaak waarom werd gevraagd den Heere kenbaar te maken. Geen ijdele opsomming aan het begin van alle de deugden des Heeren, welke aldaar niet op zijn plaats zou zijn.

Dat volmaakte gebed diende aan de jongeren van den Heer als een voorbeeld. Niet tot voorbeeld om slaafsch te worden nagevolgd en dezelfde woorden ten allen tijde te bezigen, onverschillig wat de omstandigheden waren, maar als een voorbeeld diende het om duidelijk te maken dat zooals de Heer hier in zijne gegevens de roerselen van Zijne ziele kenbaar maakte met het vaste vertrouwen verhooring te zullen vinden, en toch eveneens met de nederige onderwerping aan den wil van den Vader, wiens wil door Hem boven de Zijne werd gesteld, — zoo ook zouden zij doen die in Hem geloofden, en ook in dit opzicht Zijn voorbeeld wilden aanvaarden.

Daar is heel wat verschil in bidden, zoowel als er vele onderscheidene soorten van gebeden zijn. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen erkent geen formuliergebeden, uitgezonderd de twee stuks die bij de bediening van het Heilig Avondmaal worden opgezonden. In alles wat door de Kerk en hare leden gedaan wordt, is er een streven om alle machinale werk ter zijde te zetten, uitgaande van het standpunt dat waar ooit het een of ander ding gaat ontaarden in werktuigelijken arbeid, wat in het geval van bidden het best met „lippentaal” kan worden aangeduid, — de waarde ervan te loor gaat.

Bovendien is er nog een andere factor die, zal verwacht worden dat ons bidden verhooring zal vinden, niet moet worden veronachtzaamd. Allereerst dient het hart zich bewust te zijn dat het,

al heeft het gestruikeld in „vele”, toch zijn beste krachten heeft ingespannen om zich te houden aan Gods geboden. Hoe zullen we bidden met verwachting van verhooring van ons bidden, als wij van onze zijde niet de voorwaarde, de allereerste voorwaarde hebben vervuld om iets van den Heer te erlangen?

De factor echter die wij op het oog hadden is echter dat ook ons bidden vrij moet zijn van alle zelfzucht. Hoewel het gevoel van eigen nooden ons altoos tot de eerste aansporing kan zijn om tot den Heer te gaan in ernstig en ootmoedig smeeken, toch hebben we er aan te denken dat ons levensrecht, en het recht van gemeenschap te hebben met God, zich alleenlijk grondt op de levenswet, om namelijk God lief te hebben boven alles, en onze naasten als ons zelve. Dat wil zeggen dat onze gebeden niet door ons kunnen worden beperkt tot ons eigen enge kringetje, en we bij het uiten der wenschen den Vader op te dragen, ons hebben in herinnering te brengen dat wij slechts een zeer klein gedeeltetje zijn van hen die aan des Vaders zorgen zijn toevertrouwd, en wij dus niet als een dwingend kind kunnen verwachten dat de Heer enkel Zijne aandacht zal schenken aan ons persoonlijk verlangen, en al de andere wenschen door anderen van Zijne kinderen geuit, slechts nevenwenschen zijn, de vervulling waarvan enkel in de tweede plaats in aanmerking komt.

Zoo te doen zou zijn zelfzuchtig te bidden, overeenkomstig maar al te dikwijls onze handelingen. We kunnen dan geene verhooring verwachten, omreden de draad die geweven wordt tusschen den hemel en ons bij het gebed, een tegenstand zou ondervinden daardoor, té sterk voor het teere weefsel, wat zich slechts ontspinnen kan wanneer aan alle zijden reine klanken worden voortgebracht.

Ons is geleerd geworden elken avond gezamentlijk als familie, of als huisgezin, onze knieën te buigen voor den Heer en een dankgebed uit te spreken voor genoten zegeningen, terzelfder tijd een zegen vragende voor den te doorleven staanden tijd. Tevens is ons onderwezen over het voedsel en den drank die wij tot ons nemen op geregelde tijden, eveneens een zegen te vragen onder dankzegging voor het feit dat het ons is gegeven geworden. Voorts nog zouden wij bidden alvorens we opgaan naar de verschillende vergaderingen, zondagscholen enz. die door ons worden bezocht. Bij elke andere gebeurtenis van eenige belangrijkheid, waar wij, evenals kinderen van hunne ouders, de goedkeuring van den Heer verlangen, hebben wij het volste recht op onze knieën te gaan en voor de onderhavige zaak een zegen te vragen.

Behalve al deze gebeden, door ons, betrekkelijk gesproken, in 't openbaar gedaan, immers wij bidden dan in 't bijzijn van anderen, al zijn die anderen ook onze naaste verwanten, — zijn er ook nog andere gebeden, die — zoo mogelijk — nog noodzakelijker zijn dan de even aangehaalde familiegebeden. Dat zijn onze geheime gebeden. De Apostel van ouds zeide: „Bidt zonder ophouden,”

dat wil zeggen, bij alles wat gij doet, bij elk ding wat ge onderneemt, hebt een gebed in uwe harten. Die geheime gebeden nu zijn juist de maatstaf hoe het staat tusschen ons en den Heer. Of we in 't verleden ons wèl hebben gedragen jegens Hem, of we onze plichten hebben vervuld of wel ze hebben verwaarloosd. Is het eerste het geval dan zullen we veel en graag bidden in 't geheim. Dan zullen onze gedachten steeds als 't ware één gebed zijn. Dan is onze ziel in volkomen harmonie met den Hemel, en geheel gelijk gesnaard. Dan hebben wij niets in ons, zelfs niet in de allerbinnenste kamer van ons hart waarvoor wij ons hebben te schamen. Dan wenschen we niets liever als steeds in communicatie te blijven met den Vader, wetende dat dit ons slechts ten goede kan komen. Dan is de geringste zaak ons nog niet te klein om er om te bidden, daar we weten dat we in den Hemel een Vader hebben wonen die al ons doen en ons laten begrijpt en wien we geen verdere opheldering zijn verschuldigd, dewijl Hij juist weet wat er in ons hart omgaat, en hoe groot van beteekenis voor ons somwijlen de geringst schijnendé zaak is.

Omgekeerd echter, als we ons niet in de wegen des Heeren te wandelen hebben gesteld, dan zullen we geen lust gevoelen om in 't geheim onze gebeden voor den Heer uit te storten. Elk gebed, zelfs de familiegebeden, veroordeelen ons, en, waar we dezen slecht na kunnen laten, omreden we ons dan voor anderen bloot zouden geven, daar laten we zooveel te liever de geheime gebeden na. 't Liefst houden wij ons met onze gedachten dan niet met God of met Goddelijke dingen bezig, omreden elke gedachte daaraan doet luider en luider ons geweten kloppen en ons vertellen dat een en ander tusschen ons en Hem niet in orde is.

Onder deze laatste voorwaarde is er slechts één soort van gebed, wat nog aangenaam en welgevallig kan zijn in de oogen des Heeren. En die eene klank is het woord of de zucht, of de traan van het berouw. Een legende verhaalt van een engel, welke overtreden hebbende en van den weg des levens afgedwaald zijnde, opnieuw toegang wenschte tot de oorden des lichts. De bewaker van de poorten der gouden straten deelde hem op bevel van den Allerhoogste echter mede, dat alleen dan hij in genade weer aangenomen zou kunnen worden, wanneer het hem gelukken kon het kostbaarste uit heel het heelal op te zoeken om als zoenoffer met zich mede te voeren. Het dwaallicht vertrok en nam zijn weg naar de regionen der aarde, alwaar het hem gelukte den laatsten druppel bloed op te vangen die in een zaak voor vrijheid en recht werd geplengd. Hiermede den hemelpoort genakende, vol vreugde omdat hij zich de overwinning zeker dacht, moest hij de voor hem zoo bedroevende woorden hooren, dat, ofschoon zeer zeker het een schoone gave was die hij mede bracht, het toch niet datgene was wat hem de poorten der zaligheid ontsluiten kon. Opnieuw ronschouwende maakte hij zich meester van de laatste zucht van een stervende die zijn leven als offer der liefde

vrijwillig gaf, en, evenals voorheen keerde hij ook nu met de vreugde der overwinning in 't oog, terug naar Eden. Helaas, nog werd hem de toegang tot de lichtzalen ontzegd, en moest hij ten derde male zijn zoekende schreden richten naar de omgeving dezer droevige sfeer. Thans was hij getuige van het diepgevoelde berouw van een zich bekeerend zondaar, en van de tranen, den zondaar bij het herdenken van zijn euveldeeden uit de oogen geperst, gelukte het der peri er eene te bemachtigen, „en” — zoo besluit de legende, „toen van haar de hemelling, aan Edems poort, die traan ontving, toen sprak hij het Amen uit, en deelde hem mede dat van nu voortaan God hem eeuwig zoude beminnen omdat het schoonste tribuut door hem was bijgebracht wat ooit de aarde op zou kunnen leveren.”

Tot zoover het verhaal. Het is slechts een verhaal, maar schoon en rijk aan leering. Alleen dan — in het laatstelijk besproken geval — kan de hemel met welgevallen terneder blikken op dit gebed.

Het is de stem des zondaars, die
Berouw van schuld bezit,
Wijl d'Englen juichen in hun zang,
En spreken : „Ziet hij bidt.”

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Men schrijft ons uit Apeldoorn:

„Enkele maanden geleden was alhier besloten een zekere ontwikkelingsklas te organiseeren voor de jongere leden. Eerst hadden we gedacht een klas op te richten alleen voor de jonge meisjes, maar aangezien er niet zoo groot een aantal jongemeisjes-leden waren, en tevens wijl er aanmerkelijk veel oudere zusters waren waarvan we dachten dat het goed zou zijn hen de gelegenheid te geven anderen te helpen, werd het goed gevonden een klas te rangschikken welke het beste is aan te duiden als een combinatie van de „Zustershulpvereeniging”, en „Jongemeisjes onderlinge ontwikkelingsvereeniging.”

Door deze zusters dergelijke gelegenheid te geven kunnen zij gezamentlijk een groote kracht worden in het helpen van hunne naasten, terwijl zij zelve een grootere daadwerkelijke kennis zullen erlangen van het evangelie wat hunne getuigenissen zal versterken en hen brengen zal tot eene hoogere opvatting der levensplichten.

Vergaderingen worden gehouden eens per week, terwijl in studie is genomen het pas verschenen werk. „De Artikelen des Geloofs” waaruit onderwerpen worden gekozen zooals b.v. „De waarheid zal ons vrijmaken;” „Ons geboorterecht;” Voorts wordt een gedeelte van den tijd besteed om de zusters onderwijs te geven in nuttige en fraaie handwerken. Onze zendingspresident verwacht dat dit goede werk in deze gemeente stand zal houden en eveneens ook voor andere vertakkingen eene aansporing zal zijn in denzelfden geest iets soortgelijks voort te brengen.”

Woensdagavond 25 Februari werd er in de voormalige Zuiderkerk aan de Asselsche straat te Apeldoorn eene openbare vergadering gehouden, alwaar ongeveer 100 menschen aanwezig waren.

Met groote aandacht werd geluisterd naar de drie sprekers, zijnde Ouderlingen B. Tiemersma van Utrecht, Franklin R. Lambert van Apeldoorn, en Pres. Le Grand Richards, van Rotterdam.

Door eerste spreker werd uiteengezet wat te verstaan is onder Zaligheid, het verschil der zienswijze van de Heiligen der Laatste Dagen en die der Christensecten om ons heen aan het licht doende treden. De tweede spreker, Ouderling Lambert deed zien dat geen onderscheiden leeringen het beginsel der zaligheid kunnen bevatten en toonde op goede bewijsgronden aan dat de voorkeur dient te worden gegeven aan datgene wat van den hemel is geopenbaard.

Pres. Richards richtte zich in het bijzonder tegen de beschuldigingen, weer als van ouds tegen onzen godsdienst ingebracht, en verwees naar de onrechtvaardigheid van sommige persmannen om hunne bladen voor onze rechtvaardige verdediging gesloten te houden, waar van anderer zijde allerhande laster graag een plaats worden gegeven. Het zedelijk bewustzijn van de Heiligen der Laatste Dagen, vooral op sexueel gebied, zoo deed spreker uitkomen, staat hooger dan van elk ander volk ter wereld. Aan het einde der bijeenkomst werd onder het gretig geluisterd hebbende publiek eene belangrijke hoeveelheid lectuur verspreid.

EEN ZENDELINGEN-LIED.

Wie schreef het?

Ouderling Frank I. Kooyman schrijft ons uit Salt Lake City:

Het is misschien twaalf jaar geleden, dat wijlen Ouderling G. B. Denkers („Vader" Denkers, zooals hij, eensdeels uit toegenegenheid, anderdeels ter onderscheiding van zijn zoons, veelal genoemd werd) tot mij kwam met de halfbewerkte stof van onderstaande versjes. Hij zeide dat ze geschreven waren door een zending, die geen rijmer was, maar dat het mij niet moeilijk zou vallen in die grondstof het hart van dien zending te voelen. En of ik die bouwstof nu misschien in een dragelijken vorm wou omwerken . . . hier iets weg schaven . . . daar wat wijzigen . . . Ik voldeed aan zijn verzoek. Bijna was het voorval mij ontgaan, toen mij onlangs, bij eene opruiming, een afschrift-kladje van het wijzigingsresultaat in handen kwam. Zou ik het weg doen? Dat kon ik niet en besloot het in de STER te laten verschijnen.

Nu, na al die jaren, viel het mij op dat hier en daar een weluidender rijm of vlotter vloeiend woordje gebruikt kon worden en heb ik dan ook niet gearzeld dit te doen. Maar ondanks vroegere omzetting en latere wijziging, is de bedoeling van den oorspronkelijken schrijver zoo getrouw mogelijk yertolkt. En ik

vertrouw dat anderen het met mij eens zullen zijn, dat dit zendingen-liedje, om zijn, hoewel iet-weemoedigen, toch zoet-streelenden geest, waard is aan de vergetelheid ontrukkt te worden.

Nog kleuren ginds de laatste stralen
 Der avondzon het West als goud;
 Zacht ziet men 't bleeke manlicht dalen
 Door 't bladergroen van 't jonge hout.
 Bij de avondwandling die ik maakte,
 In 't koeltje, geurig van 't gebloemt,
 Was 't of ik 't zalig thuis-zijn smaakte . . .
 Wie, die mij niet gelukkig noemt?

Hoe streelend is 't aan 't land te denken,
 Waar mij de toekomst tegenlacht;
 Des avonds is 't alsof zij wenken,
 Naar wie mijn vaderharte smaecht.
 Mij is 't als hoor 'k de kindren spelen
 En dat gedruisch is mij zoo zoet,
 Want 'k weet dat onder deze velen
 Ook zijn die ik nog kennen moet.

Zij zijn daar ginds, die lieve kleenen,
 Waar nu de middagzonne brandt;
 Mij is 't als hoor ik dikwijls weenen
 Mijn liefste telg, mijn dierbaarst pand.
 'k Hoor moeder hun nu iets vertellen
 Van 't land waar paatjen henen toog;
 Zij weert de tranen niet die wellen
 Uit het van heimwee brandend oog.

Kan, moeder, niemand troost U geven,
 Waarom voelt gij U zoo alleen?
 Steun op den Heer van alle leven,
 Hij schenkt ons kracht en troost meteen.
 Gij kent de Macht die mij bestemde
 Te gaan naar 't vreemde, verre land,
 O, weer het leed, dat U beklemd,
 Dra drukken wij elkaar de hand.

Verheugt u vast, mijn blonde kleenen,
 Dat straks g' uw vader wederkrijgt;
 Nooit komt de zon hier of gaat henen,
 Dat niet voor u zijn bede stijgt:
 Voor u, die naar zijn name heeten,
 Opdat, als eens aan Zion's kust
 Zijn stof zal slapen, gij moogt weten,
 Dat daar een plichtvervuller rust.

Want plichtvervullen geeft ons vrede;
 De leuze is: strijdt en niet gedraald!
 Des menschen doel zij: voorwaarts treden,
 Door moed en trouw de kroon behaald!
 Gij, Heer, schenk' mij naar mijn begeeren,
 Gij zijt getrouw, 't zij laat of vroeg;
 Ja, huiswaarts zal ik eenmaal keeren
 Als Gij zult zeggen: 't Is genoeg

ONTSLAG EN BENOEMING.

Op 2 Maart zijn eervol van hunne zendingen alhier ontslagen, Ouderlingen Wm. E. McCullough, en Alonzo Barker.

Ouderling McCullough kwam aan op 1 Aug. 1911, en werd aangewezen om te werken in de Amsterdamsche conferentie, alwaar hij achtereenvolgens geplaatst werd in A'dam II, en den Helder. Op 20 November 1912 werd hij van uit den Helder geroepen om naar Dordrecht, behoorende tot de Rotterdamsche conferentie, te gaan, alwaar hem de leiding dier belangrijke gemeente werd opgedragen. Ook in den Helder was hem de leiding reeds toevertrouwd geweest. 20 April 1913 werd hij van Dordrecht verplaatst naar Groningen om daar Conferentiepresident te worden, waarna hij op 25 Juli '13 naar Rotterdam werd overgeplaatst, om aldaar over de Conferentie te presideeren.

Ouderling Barker kwam aan op 16 Augustus 1911, en werkte van af dien datum tot 15 October 1912 te Deventer, behoorende tot de Arnheemsche conferentie. Van daar werd hij verplaatst naar Leiden in de Rotterdamsche hoofdafdeeling, om op 8 April '13 naar de stad Rotterdam zelve te worden overgeplaatst. Op 15 October van 't zelfde jaar werd hij wederom verplaatst, thans naar de Amsterdamsche conferentie om aldaar in A'dam II de leiding te aanvaarden. Hier verbleef hij tot den datum van zijn ontslag.

Tevens zijn nog op 13 Maart eervol van hun werk alhier ontslagen Ouderlingen Ray D. Fitzgerald, en Keith R. Jensen. Ouderling Fitzgerald kwam aan op 6 November 1911, en werd gezonden naar de Arnheemsche conferentie met bestemming voor Zutphen. Vandaar werd hij op 15 Januari 1912 verplaatst naar Amsterdam om als koorleider te dienen in de vertakking A'dam I. Op 8 Aug. van 't zelfde jaar had men zijne diensten noodig te Delft, ten einde waarom hij verplaatst werd naar de Rotterdamsche conferentie waarvan de gemeente Delft eene vertakking is. Op 30 Mei 1913 werd hij nogmaals overgeplaatst om terug te keeren naar Arnhem, maar thans om de leiding der conferentie aldaar te aanvaarden. Deze positie bleef hij vervullen tot den datum van zijn ontslag.

Ouderling Keith R. Jensen kwam aan op 25 October 1911, en hem werd de vertakking te Delft (zie boven) als arbeidsveld aangewezen. Na aldaar gewerkt te hebben tot 9 Febr. 1912 werd hij overgeplaatst naar Dordrecht, eveneens in de Rotterdamsche conferentie. Vandaar werd hij gezonden naar Luik, toentertijde nog behoorende tot de Antwerpensche conferentie. Voorts werkte hij achtereenvolgens nog in Rotterdam, in Arnhem, alwaar hem de leiding der gemeente was opgedragen, en ten slotte werd hij overgeplaatst naar de Groninger conferentie om de zending te Meppel te openen. In deze laatste plaats bleef hij tot den datum van zijn ontslag.

Om de ontslagen conferentiepresidenten te Rotterdam en te Arnhem op te volgen zijn respectievelijk benoemd de Ouderlingen Joseph F. Fiet voor Rotterdam, en Franklin R. Lambert voor Arnhem.

VERPLAATST.

De navolgende Ouderlingen zijn als volgt verplaatst: Archibald Freebairn Jr. van de Groninger naar de Amsterdamsche conferentie, Joseph Fiet van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, F. Joseph Stevens van de Antwerpensche naar de Arnhemsche, Joseph W. Nikolaus van de Antwerpensche naar de Rotterdamsche, P. Lee Nebeker van de Rotterdamsche naar de Groninger, en Melvin M. Leishman van de Groninger naar de Amsterdamsche conferentie.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De halfjaarlijksche conferentie van de Groninger hoofdafdeeling zal worden gehouden op Zondag 29 Maart a.s. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten 's morgens 10- en 's middags 2 uur in de zaal Kattendiep 7, en 's avonds 7 uur in 't Concerthuis Poelestr.

Alle heiligen, zendelingen, en verdere belangstellenden zijn vriendelijk uitgenoodigd. In 't bijzonder wordt aan de zendelingen bekend gemaakt dat er eene priestervergadering zal worden gehouden op Zaterdag den 28 sten, 's middags om 2 uur.

OVERLEDEN.

Op 7 Febr. 1914 is te Leeuwarden is in den hoogen ouderdom van 78 jaar overleden: Zuster Trijntje Rijfkogel. Zuster Rijfkogel was gedoopt op 24 Maart 1909 door Ouderling J. J. Millard, en den volgenden dag bevestigd door Ouderling Jos. H. Smith.

Op 24 Febr. is te Amsterdam overleden Zuster Adriana Meyer, geb. Schoenmaker. Geboren 21 October 1871 te Wormer in Noord Holland, was zij 3 November 1903 gedoopt door Ouderling Park Kenner, en den volgenden dag bevestigd door Ouderling A. Ver Ham. Haar leven en sterven was dat van een waar en getrouw Heilige der Laatste Dagen.

INHOUD.

Oorlogen en geruchten van oorlogen	Blz. 81	In ons eigen zendingsveld.	Blz. 92
De drie onwijze menschen.	84	Een zendelingen-lied.	93
Verslag van de Arnhemsche conferentie.	86	Ontslag en benoeming	95
Bidden	89	Overleden.	96
		Verplaatst.	96
		Conferentie-aankondiging	96

Uitgegeven door de Nederl.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr 4.50. Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.